

Ema Michelčíková, 13 rokov, Prešov

Kompas v hlave

„Babi, a ty koľko máš rokov?“ opýtala sa Eliška zvedavo.

„Trináť,“ odpovedala stareckým hlasom babka.

„Aha...“, zamyslela sa malá, „a koľkokrát si bola v Afrike?“

„No toľkokrát, koľko mám rokov.“

„Čiže tiež trináť?“ Eliška nemotorne zamávala neoperenými krídlami.

„Asi áno,“ prižmúrila lastovička unavené oči. Malá Eliška sa vylihla len pred pár dňami. Všetky malé lastovičky poctivo trénovali lietanie a orientáciu. Iba Eliška mala stále plno otázok.

„A ako si vedela, kam máš letieť? Hovorili nám, že práve my budeme určovať trasu. Aj ty si letela prvá, keď si šla do Afriky po prvý raz?“

„Samozrejme,“ usmiala sa babka, „každý z nás raz letel vpredu.“

„A ako si vedela, kadiaľ máš ísť?“ nedala pokoj Eliška. Babka sa zamyslela. Sama si takúto otázku nikdy nepoložila. Po chvíli ticha odvetila:

„Vlastne ani neviem.“

„Ako je možné, že si nepamätá cestu?“ nechápala.

Ich dialóg prerušil prílet mamy. Doniesla zopár múch a po jednej ich Eliške vkladala do otvoreného zobáčika. Boli chutné, presne také, ako mala rada. Navyše boli čerstvé.

Po kŕmení sa mama pustila do rozhovoru so susedom. Babka si šla zdriemnuť. Navrhla to aj Eliške, ale tá nie a nie zaspáť. Odletieť do Afriky mala už o pár týždňov, no stále mala kopu nevyjasnených otázok. Mnohým veciam nerozumela. Napriek všetkým obavám a strachom sa zároveň nesmierne tešila. Let do teplých krajín, o ktorých všetci nadšene švitorili, ju lákal. Predstavy o teplých krajoch ju nakoniec uspali.

Stromy začali svoju farbu meniť zo zelenej na červenú, na lúkach odkvitali kvety, zem bola pokrytá listami. Nastal očakávaný deň odletu. Všetky mladé lastovičky poletovali nad svojimi hniezdami, nevedeli sa dočkať. Rodičia ich napomínali, aby si šetrili sily. Staršie lastovičky pokojne sedeli na elektrickom vedení a s úsmevom pozorovali scenériu. Možno si predstavovali samé seba v ich veku.

„Je čas!“ vykrikla jedna z lastovičiek. O chvíľu si všetci potichu šepkali: „Je čas...“ Slová sa niesli davom, dokonca aj najmladšie lastovičky prestali bezcieľne poletovať a začali dávať pozor.

„Ale aký čas?“ obrátila sa Eliška na svoju babku.

„Predsa čas odchodu!“

Eliška videla, že aj ona je nedočkavá. Let do Afriky bol udalosťou roka.

Zrazu sa dav opäť rozrušil. Babka sa pozrela na Elišku.

„Chod' dopredu k ostatným mladým.“

Malá lastovička sklonila hlavu a rozprestrela krídla. Mala obavy. Vtom si spomenula, koľkokrát si v hlave prehrala, ako bude pred všetkými hrdo stáť. Otriasla sa, zdvihla hlavu, odvážne vzlietla a usadila sa na prvej šnúre. Mala pocit, že na ňu smerujú všetky pohľady. Napriek tomu sa nechcela obzrieť dozadu.

Všetci jej rovesníci sa ustráchané pozerali jeden na druhého. Spoza ich chrbtov sa ozývalo nespokojné šomranie dospelých.

„Tak už leťme!“

Najväčší z generácie hrdo zamával krídlami a vzlietol. Eliška bola jednou z prvých, ktorí pridali. Bol to nový pocit - letieť organizovane. Jej obavy z cesty akoby ostali na elektrickom vedení. Jesenný vietor jej hladil pierka, pomáhal letieť rýchlejšie vpred. Za pravým krídlom zapadalo slnko a jeho žiara pomaly slabla. Na večernej oblohe sa objavili prvé hviezdy. Eliška privrela oči.

„Ktovie, či je ich viac ako lastovičiek. Na celom svete.“

Začala ich počítať: jedna, dve, tri... Zaspala.

Keď po čase otvorila oči, krajina pod ňou sa zmenila. Namiesto lúk, lesov a malých dediniek sa tu rozťahovalo obrovské mesto. Sivé strechy presklených mrakodrapov sa skoro dotýkali lastovičích krídel a celá skupina musela vyletieť o hodný kus vyššie, aby sa im vyhli.

„Ako dlho som spala?“ opýtala sa najbližšej lastovičky.

„Okolo dvoch dní?“ nebola si istá.

„Takže spať sa dá aj počas letu? Zaujímavé zistenie.“

„Babi? A ty koľko máš rokov?“

„Trinášť,“ odvetila babka Eliška.

„A koľko krát si bola v Afrike?“ vyzvedala ďalej malá.

„Nuž, asi tiež trinášť,“ pokrčila krídlami Eliška.

„A ako si tam šla prvýkrát? Keď si ešte nepoznala cestu?“ nechápala.

Babka sa usmiala: „Asi mi nebudeš veriť. Mala som kompas.“

„Kompas? Aký? Kde?“ lastovička od prekvapenia otvorila zobáček.

Eliška sa usmiala, potom si potukala koncom krídla na čelo: „Predsa tu, v hlave.“